

Елин Пелин

Сиромашията

Тъмна и страхотна нощ. По небето с бяс и бързина се гонят големи парцаливи облаци и през черните им дрипи от време на време студено поглежда луната.

Аз се прибирам по една тъмна уличка в края на града. Влажен вятър час по час се спуща като псе върху мен, граби в шепите си жълти листа из малките градинки и ме бие с ожесточение. Стенат глухо под гнева му оголелите тополи отстриани. Той шиба, брули, пищи зловещо, заканително и се продънва в бездната на мрака.

Зад мен се блъсна от неведома сила стар, гнил вратник и прискърца от болки.

Обърнах се и погледнах през скелета му: запустял двор, в дъното слупен стар дом, натежал към земята, потънал в буренак, бодил и тъмнина. Малка, бяла пъточка пълзеше от вратичката до него.

Чух плач. Сподавен, глух и безнадежден плач.

Кой ли плаче в нощта?

Вятърът бе спрял. Но гнилата вратничка пак се блъсна силно, сякаш се разби. Една невидима и сърдита ръка я отвори...

Оттам излезе сиромашията, дошла по здрач да пренощува.

Тя бягаше уплашена и погнусена от това гнездо на нещастията, рожба на нейното сърце.

Тя бе видяла в голата стая, през изкъртените стени на която пееше вятърът, хубаво като ангел дете, умряло в ръцете на майка си.

Тя бягаше уплашена и негодуваща.

Вятърът с вик се спусна нагоре и подгони сърдито сиромашията, чиито боси стъпки дълго чувах по мократа земя.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5766>]